

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
КУЛУФ И ДИЛАРА
ПЕРСИЙСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Едно време живеел в града Дамаск стар търговец, на име Абдалла. Хората го смятали за най-богат от всички граждани. Макар че бил прекарал какви не премеждия и опасности, докле спечели имотите си, той бил все още недоволен: нямал деца, на които да завещае тия имоти.

Търговецът канел у дома си бедни хора и скитници да ги угощава. Дервишите обсипвал с дарове, за да се молят на Аллаха да му подари чедо. Болници и сиропиталища отварял, джамии градял, дано угоди на Бога. Но всичко било напразно. Абдалла все нямал дете.

Ала най-после Бог се съжалил над него и му подарил момче. Кръстили го Кулуф. Голямо пиршество наредил бащата по тоя случай и сума пари раздал на бедните.

Много злато пръснал Абдалла и много умни хора наел да възпитават момчето. И те го научили на всичко, каквото може да знае човек. Кулуф научил разни езици; наизуст знаел свещените книги и техните тълкувания; знаел историята на всички тогавашни народи; можел да лекува и да познава по звездите; на осемнадесет години бил добър поет и музикант. Но не било само това. Той знаел и военна наука. Никой не можел да се мери с него ни по хвърляне на лък, копие и стрела, ни по въртене на сабя, ни по ездене на коне.

Бащата умрял. Кулуф се видял богат наследник. Баща му го бил научил на всичко освен на едно: как се пестят и печелят пари. Кулуф знаел само да харчи. Той си накупил роби и робини, почнал да кани всеки ден приятели на угощение — да свирят, пеят и танцуват. След няколко години пропилял парите, що му бил оставил бащата. Имал само имоти.

Тогава момъкът се стреснал.

Решил да се залови за работа. Отишъл при своите приятели и им казал:

— Толкова години вече ние прекарвахме с вас в пиршествия и веселби. Дойде край на това. Аз съм разорен. Ако не се заловя за търговия, ще изгубя и имотите, които имам, защото пари не ми останаха. Виждате ме, че съм пред прага на неволята. Но приятел се познава в нужда. Затова реших да се обърна към вас. Заемете ми малко пари, за да заловя работа. Скоро ще се замогна и ще ви ги върна.

Приятелите му били глухи за всякакви молби.

Едни казвали, че дълбоко го съжаляват, но не могат да му помогнат: да му помогне Бог. А други просто му обръщали гръб: не искали да го знаят. Трети, на които бил често давал пари в заем, или отказвали, че му дължат, или отвърщали, че нямат с какво да си платят дълга.

Кулуф се разочаровал. Той решил да напусне града. Разпродал всичките си имоти, а с парите, които получил, заминал за земята на кераитите и се спрял в Каракорум, дето царувал тогава Кабал хан.

Там Кулуф се настанил в един кервансарай. Денем се разхождал по града, а вечер се прибирал да пренощува. Облечен разкошно, той минавал за княз. Всички му се покланяли до земята.

Веднъж, като се разхождал по града, момъкът се научил, че двама съседни царе били отказали да си плащат занапред данъка на кераитския цар и му обявили война. Кулуф отишъл в двореца и помолил царя да го вземе на служба в своята войска. Приели го. Кулуф бил смел и умен военачалник. Със своите подвизи той си спечелил почитта на войниците, уважението на офицерите и закрилата на престолонаследника — княз Мирдже хан.

Тогава били размирни времена. И други царе въстанали. Кулуф проявил такава храброст и умение във войните, че Мирдже хан се привързал към него и му станал пръв приятел. Когато умрял царят и Мирдже хан се качил на престола, военачалникът бил назначен за главен царедворец.

Сега вече Кулуф бил толкова богат, че решил да си купи робиня. Един ден, като вървял по улиците, видял една бабичка със забулено лице и с тояга в ръка, че води пет-шест робини, също забулени.

— За продан ли са тия моми? — запитал той.

— Да, господарю.

Кулуф им вдигнал фереджетата и видял, че всички са млади и хубави. Особено му се харесала една от тях.

— Продай ми тази. Тя ми харесва.

Но бабата рекла:

— Не, господарю, тя не е за тебе. Както те виждам, ти си и богат, и благороден. Тебе ти трябва друга робиня — още по-хубава. Ела вкъщи. Там ще видиш много робини — коя от коя по-хубави и помлади. Има туркини, гъркини, славянки, негърки, немкини, кашмирки,

китайки, арменки, грузинки и всякакви други. Ще ти ги покажа да си избереш.

Момъкът тръгнал подир бабата. Когато стигнали до голямата джамия, бабичката казала на Кулуф:

— Момко, почакай ме малко тук. Аз ще се върна ей сега.

Цял час се минал. Кулуф почнал да се безпокои. Но ето че дошла бабата, носеща на гърба си вързоп. Тя извадила от вързопта едно женско наметало и едно фередже, облякла момъка и му рекла:

— Господарю, ние сме честни хора, хора от семейство. Не бива никой да види, че вкъщи влизат чужди мъже. Затова ти наметнах това наметало и ти сложих фередже.

Навлезли в непознати улици. След като ходили дълго, стигнали до една голяма къща, прилична на дворец: толкова била хубава. Всичко вътре било разкошно. Минали по един двор, постлан с разноцветен мрамор. Влезли в много широк салон, в средата на който имало водоскок от порфир; в прозрачната вода плували патенца. Наоколо били накичени сума златни клетки, в които имало какви не птици; те пеели, чуруликали, пищели, цвърчели.

Додето Кулуф слушал птиците, дошла една хубава мома. Тя се приближила към него и с любезна усмивка му се поклонила. Той ѝ отвърнал също с поздрав. Момата го поканила да седне, изтрила му очите и лицето с копринена кърпа и му се усмихнала.

Момъкът решил да купи тая робиня.

Но ето че се явила втора, още по-хубава. Златистите ѝ коси се развявали по раменете. Тя се приближила учтиво и любезно до Кулуфа, целунала му ръцете и почнала да му мие нозете в един позлатен леген. Той отначало не ѝ позволявал. Но тя настояла толкова любезно, че момъкът се съгласил.

— Тази ще купя — си казал той.

Ала когато се свършило миенето, Кулуф видял, че идват двадесет момичета, едно от друго по-хубави и по-очарователни. С тях вървяла мома — очевидно тяхна господарка, — много по-хубава от всички и несравнимо по-богато облечена. Пред тая хубост Кулуф останал като вкаменен.

— Не ме ли мамят очите ми? — си казал той. — Сякаш виждам месечината, заобиколена от звезди.

Момата поздравила момъка, седнала до него и заповядала да донесат нещо да го почерпят. Донесли шербет. Робините почнали да наливат златни чаши, украсени със скъпоценни камъни, и да ги подават на господарката си и на нейния гостенин.

После преминали в трапезарията да закусят. Всички насядали около една дълга трапеза, отрупана с какви не ястия — едно от друго по-вкусни. Те били толкова много, че човек не може ги опита. Имало и всякакви плодове, и сладкиши, и банички с мед и сироп.

Като се свършила закуската, влезли в друг чертог — да пият вино. Там имало големи саксии с отбрани цветя, които издавали приятна миризма. Всред стаята се намирал мраморен водоем, дето се изстудявало виното.

Всички пили. Пил и Кулуф. Главите им се позамаяхи. Върнали се отново в широкия салон, дето момите почнали да пеят, свирят и играят. Но колкото и да били даровити певици и свирачки, те не можели да се сравнят с господарката си. Тя свирела едно след друго и на лютня, и на арфа, и на флейта. Изпели много песни — все хубави. Гласът ѝ бил като на славей.

Тая мома толкова се харесала на Кулуф, че той решил да поиска ръката ѝ.

— Ти си по-хубава от всички царици на света — ѝ казал той. — Аз те обикнах още от първия миг, когато те видях. Искаш ли да ми станеш съпруга?

Ала тя го отблъснала и рекла:

— Ти се забравяш, млади момко! Не знаеш в чия къща си попаднал. Преди всичко аз не те познавам. Имай предвид, че момата, с която приказваш, не само не е робиня, но не е и обикновена господарка. Не бива и да си помисляш, че аз бих се оженила за тебе. Няма и да ме видиш вече.

Като рекла това, тя излязла.

Излезли и другите моми след нея. А Кулуф останал като ударен с камшик след тия думи.

По едно време влязла бабичката, която била довела момъка.

— Какво направи ти? — рекла тя с укор. — Биваше ли да стигнеш дотам? И по разкоша на къщата, и по любезното посрещане ти трябваше да разбереш, че господарката на тоя дворец не е

продавачка на робини. Ти оскърби една мома, която е дъщеря на един от първите придворни.

След тия думи на Кулуф му станало още по-тежко.

Той си мислел, че няма да види вече хубавицата.

Станал да се сбогува с бабичката. Почнал да ѝ изказва своите съжаления, че е постъпил толкова глупаво. Но ето че се отворила вратата и влязла отново господарката. Тя била пременена в други дрехи, още по-хубави и по-разкошни от първите. Натруфена била с огърлици, гривни и пръстени, които блестели, като че ли звездите са попадали по земята. След момата вървели хубавиците робини.

Като видяла Кулуфа отчаян, господарката се засмяла и му рекла:

— Добре, че се разкайваш. Аз ти прощавам, но ти ще ми обещаеш, че занапред вече няма да вършиш глупости. При това ще ми кажеш искрено кой си.

Кулуф обещал, че ще бъде благоразумен, и доверил на момата, че е един от приближените до царя. Името му е Кулуф. Той е военачалник.

— Драго ми е — казала господарката. — Аз съм слушала много за тебе и ми се искаше да те види кой си. Всички те хвалеха и превъзнасяха. Добре, че дойде. Хайде сега да продължим веселбата. Да пеем, да свирим и да танцуваме.

Момите почнали отново да свирят и да пеят. Почнали да играят нови танци, да се шегуват, да се веселят.

Тъй вървяло до полунощ. Тогава запалили много свещи и целият дворец светнал, като че ли е денем. Влезли в трапезарията да вечерят. Господарката и синът на Абдалла се заприказвали. Разговорът се водел за цар Мирдже хан.

Момата запитала:

— Казват, че царят имал в своя харем много хубави жени?

— Засега най-хубавата от тях е Гюлендам. Ако не бях видял тебе, бих казал за нея, че е най-хубавата жена в света: но сега виждам, че ти я надминаваш по всичко.

— Тъй ли? — рекла радостно Дилара (така се казвала момата).
— Вярно ли е това?

— Съвсем вярно е — отвърнал Кулуф. — Тя не може да се сравнява с тебе. Но ти не си ми казала коя си.

— Аз съм дъщеря на Бойрюк. Бойрюк — ако си чувал — кераитски войвода. Той беше на голяма почит при прежния цар. Той е придворен и сега. Царят го прати в Самарканд — да поздрави от негово име Узбек хан, който току-що се качил на татарския престол. Понеже баща ми не е засега тук, аз мога да се повеселя. Той е строг и когато е вкъщи, не ми позволява да се срещам с никого.

Те се разговаряли до сутринта. Дилара била много поласкана, че момъкът я смята за по-хубава от царицата. Кулуф ѝ се харесал и със своите умни думи. Тя разбрала, че има работа с добре възпитан и много образован момък.

Когато дошло време да се разделят, тя му казала:

— Ако искаш, надвечер мини към голямата джамия. Бабицката ще те доведе. Можем да прекараме още една нощ във веселба.

— На драго сърце — отвърнал той. — За мене няма нищо приятно от това да бъда край тебе.

Когато се разделили, Дилара дала на момъка една кесия, изплетена от сърма и коприна и пълна със скъпоценни камъни, па му рекла:

— Вземи това за спомен. Ако откажеш, няма да ме видиш вече.

Кулуф поблагодарил на момата и взел дара, за да не се лиши от радостта да се види още веднъж с оная, която бил обикнал.

Бабата го извела на двора, отключила му вратата и му посочила пътя към двореца.

Като си влязъл в стаята, Кулуф се почувствал уморен. Легнал да спи. Но сън не го хващал, все мислел за Дилара. Най-после заспал. Събудил се, когато дошли да го викат да отиде при царя.

Мирдже хан не го бил виждал от предния ден. Пращал да го търсят, обаче не могли да го намерят. Безпокоел се за него.

— Къде се дяна, Кулуфе? — запитал го той. — Къде беше вчера? Защо не се вести — да те видя?

— Господарю — отвърнал момъкът, — ако на вас се беше случило онова, което се случи на мене, не бихте се чудили, че не съм се явил пред вас.

И Кулуф разказал на царя всичко.

Когато свършил разказа си, той запитал царя познава ли момата.

— Да — рекъл Мирдже хан, — аз съм виждал преди години дъщерята на Бойрюка, когато беше дете. Но сега съм изненадан, като

те чувам да хвалиш толкова много хубостта ѝ.

— Ваше величество, тя е толкова хубава, че ничии думи не могат я описа. Трябва човек да я види.

— Това мислех и аз. Понеже ти е обещала довечера да се срещнете, и аз ще дойда с тебе.

— Но как да те отведа, гссподарю? Да кажа ли кого вода?

— Не, аз ще се престоря на твой роб. Ще бъда предрешен. Ще заста на в един ъгъл и оттам ще гледам.

Когато бабата видяла роба, тя се развикала. Не искала да го пусне да върви с господаря си.

— Нека се върне — рекла.

Но Кулуф настоял:

— Мила майчице — рекъл той, — нека това момче дойде с нас. То е учено и остроумно. Знае много хубаво да пее и свири. Твоята господарка ще се зарадва, като го види.

И Дилара отначало се съпротивила. Но по настояването на Кулуф и на бабата и тя се съгласила: пуснала роба. Той излязъл наистина умен, любезен и приятен момък. Господарката останала доволна от него.

— Наистина, Кулуфе — рекла тя, — ти имаш много остроумно и добро момче. Дори в обноските му има нещо благородно и отличително.

— Щом толкова ти се харесва — казал Кулуф, — аз ти го подарявам. Калтапане, аз не съм вече твой господар: ето господарката ти.

След тия думи Мирдже хан се приближил до Дилара, целунал ѝ ръка и казал:

— Отсега нататък, господарке, аз ще служа на тебе и те ти служа с най-голяма преданост.

— Всичко това ще бъде много хубаво — рекла хубавицата, — но ти ще трябва да останеш при своя господар, макар че си вече мой роб. Той ще те довежда, когато идва насам. Ако хората разберат, че ти си минал на служба от него при мене, лошите езици ще почнат да приказват всичко, каквото им скимне.

Те вечеряли и разговаряли. Робините внесли вино и плодове.

След като Дилара се чукнала с Кулуфа, заповядала да напълнят една чаша и за роба:

— Пий, Калтапане, за мое здраве.

И мнимият роб изпил чашата. После още една, че още една. И той пил толкова, колкото и другите.

По едно време домакинята рекла да се пошегува. Като вдигнала чашата, рекла на Кулуф:

— Приятелю, пия за здравето на онази, която обичаш, сиреч за здравето на очарователната Гюлендам, любимката на царя.

Като чул тия думи, Кулуф изтръпнал.

— Уважаема приятелко — рекъл той, като се изчервил, — слава Богу, аз не съм толкова луд да бленувам за милостите на царицата. Ти знаеш, че аз почитам твърде много своя господар.

— Ба — отвърнала момата, — недей се преструва! Нима си забравил колко много хвалеше снощи хубостта на Гюлендам? Изглежда, че мислиш само за нея. Я си признай, че и ти я обичаш, па и тя тебе!

Кулуф знаел, че царят е ревнив. Той се уплашил да не би тия думи да го настроят срещу него.

— Недейте се шегува с царицата! — рекъл той на домакинята. — Аз не съм още имал честта дори да говоря насаме с нея.

Но безпокойството на Кулуф развеселило още повече Дилара.

— Наместо да се преструваш на сериозен — рекла му тя, — я ни разправи за своите приключения с царицата! Калтапане, кажи на господаря си да има повече доверие в мене! Не заслужавам ли?

— Хайде, господарю — казал царят, — задоволи желанието на нашата господарка! Разкажи как лъжете с Гюлендам царя. Чудно ми е, че ти и на мене не си казал това. А постоянно ми говориш, че уж не криеш нищо. Бива ли такава недоверие?

— Какво ще крия — рекъл Кулуф, — не виждаш ли, че нашата хубава господарка се шегува?

Те продължавали да пият. Царят се опил. Той забравил, че е обещал да постъпва като роб.

— Очарователна госпожице — рекъл той на Дилара, — Кулуф много ми хвалеше вашето пеене. Изпейте нещо.

Дилара запяла една песен, после друга, сетне трета. Царят слушал като омагьосан.

Той не можал да се сдържи и рекъл:

— Такова пеене слушам за пръв път. Исаак Музелли, моят пръв придворен певец, който се слави по цял свят с гласа си, не пее и наполовина колкото вас.

Като разбрала от тия думи, че онзи, който се е преструвал дотогава на роб, е самият цар, Дилара скочила отведнъж и побягнала при робините — да си заметне лицето с фередже.

— Ние сме изгубени — рекла тя. — С Кулуф не е дошъл роб, а самият цар.

И като се върнала при Мирдже хан, паднала при нозете му и с плач казала:

— Велики царю, прости ми. Аз съм млада и неопитна мома. Голяма грешка направих. Моля ти се, прости ми.

Царят бил в тоя миг вече сериозен. Той вдигнал момата, успокоил я — да не се бои от нищо — и тръгнал с Кулуф към вратата. Там се сбогувал с Дилара, благодарил ѝ студено за вечерята и си тръгнал към двореца.

По пътя той не казал нищо на Кулуф. Но след шегите на Дилара почнал да подозира, че неговият любимец му изневерява с Гюлендам. Заповядал на доверени хора да ги следят. Макар че не могъл да се увери в правотата на своите подозрения, ревнивият цар извикал един ден Кулуф и му наредил да се махне от Каракорум и да не се вестява вече никога пред лицето му.

Кулуф бил невинен. Той знаел, че може би ако се защити пред царя, ще го увери в своята невинност. Но не поискал да стори това, защото бил горд.

Щом изслушал заповедта на своя господар, станал, напуснал двореца и без да има време да се види с Дилара, излязъл от града. Настигнал един керван, който пътувал за Татария, и с него тръгнал за Самарканд.

Кулуф бил търпелив. Той знаел, че сам човек е виновен за нещастията, които го сполитат. Затова понасял гордо и търпеливо всички беди, които му праща съдбата. Като пристигнал в Самарканд, той заживял скромно с парите, които имал. А когато средствата му се свършили, влязъл в една джамия и застанал в ъгъла.

Дошли духовниците и го запитали каква вяра изповядва. От отговорите му разбрали, че е умен и учен и много просветен по сведенията книги. Отредили да му се дават на ден по два хляба и по

една стомна вода, колкото да може да живее в джамията и да помага на духовниците.

Един ден в джамията влязъл един богат търговец, на име Музафер.

Търговецът се помолил. На излизане видял Кулуф и го запитал кой е, откъде е и как е попаднал в Самарканд.

— Господине — отвърнал момъкът, — аз съм от благородно семейство, от Дамаск. Тръгнах да пътувам. Но на няколко километра от Самарканд ме нападнаха разбойници, избиха слугите ми и ме обраха. Едва успях да се отърва и да избягам.

Музафер повярвал на Кулуф. Той му казал:

— Не тъжи, момко. Всяко зло за добро. Ела след мене. Аз ще ти намеря една хубава работа.

Той го отвел в своя магазин. Там имало цели лавици със скъпи платове, много хубава покъщнина, разни съдове от злато и сребро. Многобройни слуги работели. Купувачи влизали, излизали. Очевидно господарят печелел много.

Музафер поканил Кулуф в една стая, богато наредена. Почерпил го, нагостил го, поприказвал с него. Най-после го изпратил с богати подаръци.

На другия ден търговецът отишъл отново в джамията. Той отвел тоя път Кулуф у дома си. Там заварили един учен мъж, който се казвал Данишменд. И тримата седнали да обядват.

Като свършил обедът, Данишменд отвел Кулуф настрана и му казал:

— Момко, Музафер е намислил нещо, от което ти би спечелил много, ако се съгласиш да му послужиш. Знай преди всичко, че търговецът има един-едничък син, на име Тахер. Тоя мъж е много буен и сприхав. Преди няколко дни се ожени за една хубава мома, дъщеря на богат и благороден чужденец. Но нали си е буен, скарал се с жена си. Нагрубил я. А и тя излязла сприхава. Отвърнала му с такива горди и презрителни думи, че той се ядосал и я напуснал. Още на другия ден обаче се разкаял за постъпката си. Жената е много хубава и той я обича. Исква му се да я прибере, та да заживеят отново. Но нашите закони са такива, че това не може да стане лесно. Той ще има право да се ожени втори път за нея само ако някой друг момък се ожени за напуснатата жена и също я напусне. Това тъкмо и иска Музафер от

тебе. Иска да се ожениш за бившата му снаха, да прекараш с нея до утре заран и на съмване да я напуснеш. За тая услуга ще ти брой петдесет жълтици. Не са малко пари, а?

— Съгласен съм — рекъл Кулуф. — Музафер ме прие много добре. Готов съм да му сторя тази услуга. Дори и без пари. Просто от благодарност за неговата човечна обноска.

— Мнозина биха сторили на драго сърце тая услуга на Музафера — казал ученият. — Всички го почитат и уважават. Но той предпочита някой чужденец да направи това, за да не знаят ни съседите му, ни познатите му, ни роднините. Па и Тахеровата жена е голяма хубавица. Снагата ѝ е стройна като кипарис. Веждите ѝ са, да ти кажа, като два лъка. Кожата ѝ е по-бяла от сняг. Устата ѝ е малка и румена като розова пъпка. Не е добре такава хубавица, дъщеря на знатен баща, да бъде посрамена, като се разбере, че два пъти се е омъжвала за един и същи мъж и веднъж — за друг. Аз съм наиб, сиреч помощник на съдията. Имам власт да те венчая с жената. Съгласен си, нали?

— Казах ти, че съм съгласен.

— Да, но трябва да обещаеш, че не само ще напуснеш жената утре заран, а и ще се изселиш от Самарканд. Затова ти и предлага Музафер парите. Нито нему, нито на неговото семейство ще бъде приятно, ако се научи, че след това ти си останал в града.

— Обещавам.

На Музафер било съобщено за съгласието на Кулуф. Търговецът дошъл с всички членове на семейството си и в тяхно присъствие наибът венчал Кулуф за жената. Но нито той видял нея, нито тя — него. Тъй поискал Тахер.

— По-добре ще бъде — рекъл той на Кулуф — да не се виждате никак. Ако видиш жената, ще ти бъде мъчно да я напуснеш. Затова ще прекарате и нощта на тъмно.

Но Кулуф бил любопитен.

Когато настъпила нощта и той бил въведен в стаята, дето се намирала жената, заключил вратата два пъти и казал:

— Коя си ти, жено, за която ме венчаха? Ела насам към прозореца, да ти видя лицето. Макар че в стаята е тъмно, все пак тук се вижда най-добре.

От единия ъгъл на стаята се чуло:

— Твоят глас ми е познат, момко. Кажи си името! Аз съм те виждала.

И Кулуф познал гласа на говорещата: оказало се, че тя е Дилара. Той ѝ доверил, че е същият, който е идвал два пъти у тях.

— Колко съжалявам — рекла тя, — че станах със своето неблагоприятно обстоятелство причина цар Мирдже хан да те изгони от Каракорум! Моля ти се, прости ми! Уверявам те, че през цялото време съм мислила за тебе и често съм плакала, когато съм си спомняла за бедата, която ти причиних.

— Недей се извинява — рекъл Кулуф. — Щом съдбата е отредила да страдам, аз съм си го заслужил. Ти не си виновна. Слава Богу, че ни било съдено да се видим пак. Но кажи ми, как тъй хубавицата Дилара, дъщеря на Бойрюк, е станала жена на Тахер?

— Ще ти кажа, Кулуфе. Додето бил в Самарканд като посланик на царя, моят баща гостувал у Музафер, с когото били стари приятели. И тогава решили да ме омъжат за сина му. Щом се върна в Каракорум, баща ми ме прати с конници в Самарканд. Аз не бях съгласна да се омъжа за когото и да било освен за тебе, но смее ли дъщеря да се противи на бащината си воля? Па и никой не можеше да ми каже къде си ти. Плачех, когато ме венчаваха за Тахер. Па и отпосле плаках. Той се показва много груб към мене: сякаш подозираше, че обичам другиго. Скарахме се, напуснахме се. И добре стана. Ето че Бог ми праща оногова, когото не вярвах да срещна вече, след като се бяхме разделили с него: тебе ми праща. Ти си ми мъж и аз не ще се разделя с тебе за нищо на света.

На съмване се зачули силни удари по вратата.

— Хей, младоженецо! Ставай! — извикал един слуга отвън. — Съмва се. Ставай: време е!

Сърцето на Кулуф се свило от болка.

— Чу ли, Диларо? — рекъл той.

— Искат да ни разделят вече. Какво да направим? Аз съм дал обещание на Музафер да те напусна тая заран. Музафер е силен, защото е богат. Той ще успее да те изтръгне от ръцете ми, а мене ще хвърли в тъмницата.

— Тъй ли мислиш? Но недей забравя, че в тая страна има закони. Ти си по закон мой мъж и никой няма право да ни раздели, ако ти не се откажеш от мене. Отхвърли парите, които ти предлага търговецът. Не

бой се от неговите заплашвания. Тогава всичко ще се нареди: бъди сигурен!

— Добре, моя скъпа съпруго: тъй ще направя. В това време дошъл Тахер и почнал също да тропа на вратата.

— Хайде, чужденецо, излизай! — викнал той. — Не ти ли казаха отдавна да станеш? Чакаме те да ти поблагодарим и да ти платим за услугата. Облечи се, па излез! Наибът ще дойде след малко.

Кулуф излязъл. Отвели го в стаята, дето бил Музафер и го нагостили. Дошъл и Данишменд. След закуската наибът отвел настрана Кулуф, подал му една кесия с пари и един вързоп с разкошни дрехи, па му рекъл:

— Вземи това! Музафер и Тахер ти благодарят. Напусни жена си и веднага излез от Самарканд. Запита ли те някой дали си виждал камилата, отговори му, че не си. Тъй казват по нас, когато е дума да се пази нещо в тайна.

Кулуф не приел ни парите, ни дрехите.

— Извинявай — рекъл той на наива, — но, струва ми се, че справедливостта и законите, и нашата вяра се тачат в Самарканд, особено откак великият Узбек хан носи татарската корона. Ако царят знаеше, че ти — един пазител на закона — се опитваш да вършиш насилие над чужденците, той би ти дал да разбереш.

— Какво искаш да кажеш? — викнал оскърбен Данишменд.

— Ето какво. Аз пристигам в Самарканд. Идва при мене един богат търговец, поканва ме любезно у дома си и ме нагощава. После ме накарва да се оженя по законен ред за една жена. Аз се съгласявам, за да му угодя, дори без да ми е казал за коя мисли да ме жени. А след като ме оженват, карат ме да напусна жената, от която не съм видял нищо зло. Справедливо ли ти се вижда това? Я престани, наиве, да ми правиш предложения, недостойни за честни мъже, че инак ще си посипя главата с пепел и ще отида да падна при нозете на Узбек хан, па тогава ще видим ти ли имаш право, или аз.

Наибът отишъл при Музафер и му предал думите на Кулуфа.

— Той иска още пари — казал търговецът. — Петдесет жълтици му се виждат малко. Добре, дай му още петдесет!

Но Кулуф, който чул тия думи, рекъл:

— Не, господине, не ще ме подкупиш. И хиляда да ми дадеш, па да прибавиш към тях и най-скъпите платове от своя магазин, пак не ще

ме накараш да опозоря една жена, от която не съм видял нищо лошо.

Намесил се Данишменд.

— Момко — рекъл той на Кулуф, — криво съдиш. Съветвам те да приемеш стоте жълтици, да напуснеш жената и да си вървиш. Разчуе ли се работата, има да съжالياваш много: ти не знаеш нашите закони.

— Пет пари не давам за твоите заплашвания — рекъл спокойно Кулуф. — И вашите закони, като всички закони, закрилят законния брак.

— Тъй ли? — викнал Тахер, който мълчал дотогава. — Я да отведем тоя разбойник при съдията! Той ще му каже какво заслужава оня, който мами честните хора с лъжливи обещания.

Отвели Кулуф пред съдията.

Съдията го изгледал, па му рекъл строго:

— Слушай, чужденецо! Ти си млад. Никой не те познава в тоя град. До вчера стоеше в джамията и просеше. Кой знае от какъв долен род си. И ти мислиш, че синът на най-богатия търговец в Самарканд ще ти позволи да живееш с жена му, която той обича? Я ела на себе си! Опомни се! Ти не си човек от семейство и затова не можеш да живееш с тая жена. Па дори и така да беше, пак не бих ти позволил, защото нямаш средства да храниш семейство. Дал си обещание: ако го нарушиш, законът ще те накаже. Или си устой на думата, или ще заповядам да ти ударят сто тояги.

— Не мога да напусна една жена, от която не съм видял нищо лошо — рекъл Кулуф с твърд глас.

Ударили му сто тояги. Той изтърпял наказанието, без да нададе вик.

— Върви сега при жена си! — рекъл съдията. — Такова беше наказанието ти за днес. Но утре, ако не се вразумиш, ще ти ударим двеста тояги. Не те ли накара и това да се опомниш, има по-страшни средства. Надявам се, че ще дойдеш на себе си.

— Не е ли по-добре още сега да му се ударят двеста-триста тояги, че да се вразуми? — запитал Тахер.

Обаче съдията казал:

— Не. Засега му стигат сто.

По пътя Музафер обещал на Кулуф не сто, а двеста жълтици, ако остави жената. Но момъкът не се съгласил.

Когато се върнал при Дилара, той ѝ разказал всичко.

— Много ми е мъчно — рекла му тя, — че зарад мене са те били толкова жестоко и че са те заплашили с още по-страшни наказания. Не каза ли на съдията, че си бил любимец на керайтския цар?

— Не, защото той не ми даде да говоря. Па и да му бях казал, каква полза? Той не би ми позволил да живея с тебе, тъй като съм безимотен.

— Добре. Утре заран ще му кажеш, че си син на търговеца Масауд от Бухара. Той е много по-богат от Музафер. Кажи му, че ти е баща и че очакваш от него известие.

Минал се денят. Минала се и нощта. Рано на другия ден дошли хора от страна на съдията, доведени от Тахер, да събудят Кулуф и да го отведат в съдилището.

По пътя Музафер повторил предложението си: да приеме Кулуф двеста жълтици, да напусне жена си и да избяга от града. Но синът на Абдалла отказал и тоя път.

Щом видял Кулуф, съдията го попитал:

— Е, как си днес? Върна ли ти се разумът? Разбра ли най-сетне, че човек като тебе — нищо и никакъв — не може да бъде мъж на Тахеровата жена?

— Господин съдия — рекъл спокойно Кулуф, — аз не съм нищо и никакъв човек, както си мислиш. Името ми е Рушедин. Мой баща е Масауд, най-богатият търговец в Бухара. Аз съм едничкият му син и наследник. Масауд е много по-богат от хиляда Музаферовци. Ако татко ми знаеше в какво положение съм изпаднал, той би пратил толкова камили, натоварени със злато, че всички жени на Самарканд биха завидели на оная, за която съм се оженил. Та що? Само затова, че ме нападнаха и обраха разбойници, преди да вляза в града, и трябваше да живея в джамията от подаянията на духовниците, вие ме сметнахте за нищо и никакъв човек. Но аз ще пиша на баща си и вие скоро ще разберете, че сте се излъгали.

— Защо ми не каза, момко, още вчера кой си и отде си? Тогава нямаше да изядеш тоягите.

— Защо ли? Че ти запита ли ме кой съм? Ти не ми даде да кажа дума. Освен това аз исках да докажа на жена си, че от обич към нея съм готов да отида дори и на смърт.

Съдията се замислил.

— Щом момъкът твърди това — казал той, обръщайки се към Музафер, — работата се изменя. Понеже той е едничък син на богат търговец, никой няма право според закона да го кара да оставя жена си.

Тахер се ядосал.

— Чуден човек си ти, господин съдия! — викнал той. — Как можеш да вярваш на тоя лъжец? Той казва, че бил син на Масауд, само за да се отърве от тоягите.

Съдията отвърнал:

— Може и тъй да е. Аз не го познавам и не мога да го смятам за лъжец. Не ми е позволено обаче, дори и да лъже, да го наказвам, додето не се докаже, че не казва истината.

— Това ние ще докажем скоро — казал Музафер. — Още днес аз те пратя човек в Бухара при Масауд. Познавам Масауд. Той е наистина много богат търговец и ако тоя му е наистина син, ще му оставим Дилара.

— Добре — казал Тахер. — Но аз мисля, че ще бъде най-добре, докато се върне човекът, съпрузите да живеят отделно.

— Не е законно — рекъл съдията. — Всяка жена трябва да живее при мъжа си. Отнемеш ли някому жената, законите ще те накажат като насилник. Пратете човек в Бухара. За седмица ще отиде и за седмица ще се върне. След две седмици ние ще знаем право ли е казал чужденецът. Ако излезе, че той наистина е Масаудов син, нека си живее спокойно с жената. Но ако разберем, че е излъгал, кълна се в черния камък на свещения храм в Мека и в свещената гора на Медина, дето е гробът на пророка, че той ще бъде обесен. Такъв е законът.

Музафер и синът му пратили веднага един слуга в Бухара. Поръчали му да бърза. А Кулуф се върнал при жена си и й разказал всичко.

— Какво да правим сега — рекъл той. — Мене ми остават само две седмици живот. Съдбата ни събра за малко, само за да ни раздели след това скоро-скоро. Върне ли се пратеникът на Музафер, аз ще бъда обесен.

— Не се бой! — рекла му Дилара. — Още преди да отиде тоя пратеник в Бухара, ние ще избягаме. Ще се преселим в друго царство и там ще живеем с моята зестра. А тя не е малка: за цял живот ще ни стигне.

Но това намерение на съпрузите разбрали и Музафер, и синът му. Те заповядали на своите слуги и слугини да следят Кулуф и Дилара. Бягството било невъзможно, додето живеели в дома на търговеца.

Трябвало да се пренесат другаде.

Кулуф отишъл при Музафер и му казал, че понеже той и синът му го мразят, не ще може вече да живее у тях; а тъй като законът го задължавал да живее с жена си, и нея ще отведе със себе си.

Търговецът и синът му не се съгласили. Особено на Тахер никак не се искало хората да се научат, че Дилара е напуснала къщата му, след като се е омъжила за чужденец.

Обаче Кулуф настоял.

Трябвало да отидат при съдията.

Той позволил на Кулуф да се пресели, дето иска в града, като отведе и жена си.

Но Тахер и баща му казали:

— Господин съдия, как тъй позволяваш на този нехранимайко да живее с една честна жена, преди да е доказано, че е наистина Масаудов син? Не виждаш ли, че са се нагласили да избягат, преди да се върне моят пратеник?

— За това не се грижете! То е моя работа. Дето и да се преселят да живеят, мои хора ще ги наглеждат.

Още същия ден младоженците се пренесли да живеят в един кервансарай. Дилара имала много пари и още повече скъпоценности. Заживели весело и безгрижно, сякаш богатият Масауд е признал вече за свой син Кулуф. Никак не ги смущавало това, че хората, изпратени от съдията, кръстосвали денем и нощем пред кервансарая — да следят кога излизат и кога влизат младоженците. Други хора пък вървели след тях, щом тръгнат някъде из града.

Колкото грижи и да положил Музафер и синът му дано запазят в тайна станалото, случката се разчула. Целият град заприказвал за младоженците и всички държели тяхната страна. Само неколцина подкупени защитавали Музафер.

Мнозина измежду първите граждани на Самарканд пожелали да видят кои са тия двама, за които се приказвало оживено. Всеки ден идвали при Кулуф и Дилара хора да се запознаят с тях и да ги разпитват.

Веднъж дошъл между другите и един млад мъж, който казал, че е придворен офицер.

Тоя човек бил извънредно внимателен и любезен с Кулуф и Дилара. Личело си по всичко, че е не само от добър род, но има и изтънчено възпитание. Той толкова се харесал на младоженците, че те отведнъж се сприятелили с него. Поканили го на вечеря.

Ястията били отлично приготвени. Имало и няколко вида вино. След вечерята Дилара почнала да пее и свири. Това много се харесало на гостенина. Особено му допаднала една песен, която била съчинена от Дилара, след като по нейна вина Кулуф изпаднал в немилост пред кераитския цар. Но Кулуф, като чул песента, не можал да сдържи сълзите си: толкова скръбна била тя.

Придворният офицер се трогнал, като видял това, и запитал домакина защо рони сълзи.

— Каква полза, ако ти кажа? — рекъл Кулуф. — И да искаш, не можеш ми помогна. Аз съм нещастник, какъвто няма втори на света. Зароних сълзи, като си спомних колко съм страдал и колко нови страдания ме чакат още.

— Млади чужденецо — рекъл офицерът, — моля те в името на Аллаха, разкажи ми за теглата си. Не питам от просто любопитство. Искане ми се да направя всичко, което е по силите ми, за да ти помогна. Каж ми, кой си и що си претеглил? Нищо недей скрива.

Тогава Кулуф разказал всичко на гостенина.

Накрая рекъл:

— Както виждаш, приятелю, аз не крия от тебе, че не съм син на Масауд. Тая лъжа казах само за да отърва Дилара от оня груб човек и насилник — Тахер. Но и с лъжата не сполучих. Не повярвах на думите ми. След три дни ще се върне пратеникът от Бухара и ще съобщи, че аз не съм Масаудов син. Тогава съдията ще заповяда да ме обесят. Не ме е страх от смъртта, макар че обесването е позорна смърт. Жал ми е, че не ще успея да спася жена си: тя ще падне пак в ноктите на Тахер.

Придворният офицер казал:

— Трогнат съм от голямата обич, която свързва двама ви. Ех, де да можех да ви спася от опасността, която ви заплашва! Мъчно ми се вижда това. Съдията е неумолим и непреклонен. Той никога няма да прости комуто и да било, че го е излъгал. Само едно мога да ви

препоръчам: доверете се на Бога. Едничък той отваря всички заключени врати и премахва всички пречки.

След това се сбогувал и си отишъл.

— Чудни хора има на света! — рекла Дилара, когато останала насаме с мъжа си. — Идват при тебе и ти обещават помощ, ако им кажеш къде ти е мъката. А след като им разкажеш всичко от игла до конец и задоволиш любопитството им, те те съветват да търпиш и да се надяваш. Мигар не можеше този млад човек — ако не да ни помогне, поне да се опита да стори това. Че той е придворен. Биваше ли, след като узна всичко, да ни остави на Бога.

— Да — казал Кулуф, — но мене ми се струва, че той всъщност не би могъл да стори нещо повече. Изглежда прекалено честен човек. Не ми се вярва да е желал просто да изтръгне от устата ми разказа за моите мъки. Не само в думите му, а дори и в неговото мълчание имаше състрадание към нас. Ако можеше да стори нещо, вярвам, че би го направил, без да се колебае. Но като е разбрал, че не е в сила да помогне, какво друго би могъл да ни каже?

Кулуф и Дилара се опитали да подкупят стражите, изпратени от съдията, но не успели: ония излезли много упорити.

Минали уречените две седмици.

Дошъл петнадесетият ден.

Кулуф не спал цяла нощ. На сутринта казал на жена си:

— Сбогом, мила съпруго. Отивам при съдията. Нека ме обеси: аз съм заслужил това наказание. А ти дано бъдеш щастлива след моята смърт. Спомняй си, че си имала мъж, който те е обичал.

Дилара се разплакала при тия думи.

— Кулуфе — рекла тя, — как можа да ти мине през ума, че ще живея без тебе? Не ти, а аз съм виновна: аз заслужавам наказание, защото те накарах да излъжеш. Па и защо да позволя на Тахер да се зарадва, като види тебе убит, а мене жива? И как бих могла да живея отново с този насилник? Не, аз ще тръгна заедно с тебе и ще разкажа всичко на съдията: нека обесят и мене!

Кулуф се опитал да разубеди жена си, но не успял. Тя все настоявала. Това бил едничкият случай през живота им, когато се явило несъгласие. Додето се препирали, на улицата се вдигнал силен шум. Чули се стъпките на сума хора. Кулуф надникнал и видял

съдията, че влиза в двора заедно с много други лица, между които били Музафер и синът му. Като ги видяла Дилара, припаднало ѝ.

Робите се спуснали да свестяват жената. Кулуф се възползувал от тоя миг, за да отиде при съдията. Но ето че станало нещо неочаквано. Съдията се поклонил доземи на Кулуф и му казал засмяно:

— Господине, пратеникът се върна от Бухара, придружен от един слуга на баща ти, който ти праща четиридесет камили, натоварени със скъпи платове, дрехи, килими и други стоки. Не може да има вече никакво съмнение, че ти си негов син. Аз те моля да ме извиниш, че бях принуден да те накажа грубо, и да ми обещаеш, че ще забравиш това.

Като чул тия думи, Кулуф останал поразен.

„Подиграва ли се с мене тоя старец? — си казал той на ума. — Навярно иска да привлече повече хора — да гледат как ще бъда обесен. Яд го е, че целият град знае отдавна за случката. Затова са дошли с него и Музафер, и Тахер.“

В това време търговецът и синът му излезли напред и също почнали да се извиняват, че са настояли Кулуф да бъде наказан.

— Аз се отказвам от Дилара — казал Тахер. — Оставям ти я. Но ако някога ти скимне да я напуснеш, а после ти се прииска да се ожениш пак за нея, избери мене да ѝ стана мъж временно.

На Кулуф и тия думи се сторили като подигравка.

„Добре са се нагласили — си казал той. — Да видим какво ще излезе от всичко това.“

Но ето че към него се приближил един роб, подал му писмо и му казал:

— Млади господарю, баща ти и майка ти са здрави. Много им се иска да те видят. Към прага са обърнати и очите, и ушите им. Само за тебе мислят и приказват.

Като чул тия думи, синът на Абдалла се изчервил от срам. Понеже не знаел какво да отговори, отворил писмото да го прочете.

Там пишело:

„Мой мили сине, откак ни остави, за душата ми няма ни мир, ни утеха. На тръни съм. Безпокоя се постоянно. Не зная какво да мисля: най-лошите неща ми идват на ум.

Сякаш отрова ми е налял някой в сърцето и тя ме яде, ще ме изяде.

Пратеникът, проведен от господин Музафер, ми разказа какво се е случило с тебе. Аз тутакси натоварих четиридесет камили — все черни и кръглооки — с всякаква стока. Изпращам ти ги в Самарканд. Ще ти ги доведе Джиохер, водачът на моите кервани. Колкото се може по-скоро ми обади как си, за да се утеши сърцето ми, па и сърцето на майка ти.

Масауд“

Току-що прочел Кулуф писмото, в двора на кервансарая влязъл Джиохер и вкарал камилите. Приближил се до Кулуф и му рекъл с поклон:

— Господарю мой, благоволи да заповядаш, моля ти се, да разтоварят камилите и да сложат стоките в някоя широка стая. Такива скъпи стоки не бива да се стоварят отвън.

Кулуф изпаднал от чудо в чудо.

Какво значи всичко това? Тоя Джиохер, водач на Масаудовите кервани, влиза в двора, без да пита някого, отива право при него и му говори, сякаш го познава още от дете. А съдията, Музафер и синът му не се помръдват. Не, ничий ум не може да побере това!

Колкото и да било голямо учудването на Кулуф, той успял да го скрие. Заповядал да разтоварят стоките и да ги наредят в една стая. Повикал робите и им поръчал да се погрижат за камилите.

А после запитал керванджията:

— Е, Джиохере, какво ново има в Бухара? Здрави ли са всички от нашето семейство?

— Слава Богу — отвърнал Джиохер, — всички са здрави. Само че баща ти се безпокои много за тебе. Поръча ми да те помоля настойчиво да се върнеш колкото се може по-скоро вкъщи заедно със съпругата си.

След това съдията, Музафер и Тахер си отишли. Отишла си и стражата. Кулуф влязъл в кервансарая. Той разказал всичко на Дилара.

— Слава Богу — рекла тя, — че всичко се свърши толкова добре. А ние се бяхме изплашили.

— Ба — рекъл Кулуф, който продължавал да се безпокои. — Недей мисли, че всичко се е свършило. Страх ме е, че лошото тепърва ще почне.

— Защо? — викнала изплашено Дилара.

— Щом Масауд е написал това писмо и го е пратил, неговият син ще да е в Самарканд. Изглежда, че Джоохер го е забравил. Той е довел камилите тук, следвайки пратеника на Музафер. Там е грешката. Но може ли тая грешка да не се открие? Ние трябва да избягаме. Тъкмо сега няма стражи да ни пазят. До довечера новината за камилите ще се разнесе по цял Самарканд. Истинският Масаудов син ще я чуе. Ще отиде при съдията и ще му разкаже всичко. Кой знае? Може и да се е научил вече. Не е чудно ей сега или след малко да дойдат стражите на съдията и да ме подкарат към бесилката...

Тъкмо казвал това Кулуф, влязъл царският офицер. Той поздравил младоженците, че са се отървали от ония опасности, от които се боели.

А после рекъл на Кулуф:

— Но като те поздравявам, аз си позволявам и да те укоря малко нещо. Защо ми каза, че не си бил син на Масауд? Защо ме излъга?

— Скъпи приятелю — отвърнал Кулуф, — там е работата, че не съм те излъгал. Аз ти казах право: не съм от Бухара, а от Дамаск. И баща ми беше търговец, но той е умрял отдавна и аз пропилях всичко, което ми бе оставил. Масауд не съм и виждал. Дори не знам има ли такъв търговец в Бухара, или не.

— Да, но камилите, стоките, писмото?... Как да се обясни всичко това? А? Кажи де!

— Та там е работата! Не знам как да се обясни. Че получих и писмото, и камилите — получих ги. Но не съм имал право да ги получа: това е ясно като бял ден. Защото аз не съм син на Масауд.

— Щом е тъй, има наистина грешка. Станало е недоразумение. Навярно синът на Масауд е в града ни. Рано или късно той ще се научи. Най-добре ще бъде да избягате още тая нощ.

— Тъкмо това сме намислили и ние. Дано само съдията не узнае нищо до довечера. Друго не ни и трябва.

— Вие преминахте през толкова бури — рекъл офицерът. — Жалко би било, ако се удавите чак накрай морето.

Като пожелал всичко добро на домакините, гостенинът се сбогувал и си отишъл.

Щом останали сами, Кулуф и Дилара почнали да мислят за бягството. Приготвили каквото трябва. Останало само да се мръкне. Сърцата им тупкали от нетърпение.

Но още преди да залезе слънцето, в двора се раздал тропот на коне. Навлезли конници — мнозина на брой. Спрели се на двора.

Съпрузите се изплашили. Те си помислили, че са дошли стражите на съдията да откарат Кулуф на бесилката. Ала не излязло тъй: оказало се, че тия конници са царски стражи.

Това изплашило още повече Кулуф и Дилара.

Началникът на стражата слязъл от коня и като поел един вързоп, влязъл в стаята, дето бил Кулуф с жена си.

Той поздравил и двамата с почитателен поклон и казал на мъжа:

— Господине, великият Узбек хан, моят господар, като се научи, че са ти се случили необикновени работи, пожела да чуе всичко от твоите уста. Той ти праща тази свилена дреха, извезана със златна и сребърна сърма, за да я облечеш и да се явиш пред него.

На Кулуф никак не се искало да отива в двореца и да разказва това, което би желал никой да не узнае. Но как да откаже? Смее ли?

Той облякъл почетната дреха, която началникът извадил от вързоп, и излязъл. Довели му едно бяло муле, обуздано със златна юзда, украсена със скъпоценни камъни, и оседлано със свилено седло, извезано с бисер. Едно момче, разкошно пременено, държало поводите и стремената.

— Качи се на мулето — рекло то на Кулуф. — Аз ще го водя.

Яхнал синът на Абдалла мулето и го подкарал. Царските стражи подкарали конете си след него. Тъй стигнали в двореца.

Царедворците излезли да посрещнат Кулуф. Те го отвели до вратата на оня чертог, дето Узбек хан приемал посланиците на чужди царе. Великият везир хванал Кулуф за ръка и го въвел в чертога.

Там седял царят, облечен във великолепни дрехи, по които блестели рубини, елмази и смарагди, седял той на престол от слонова кост, а наоколо му стоели татарските князе, войводи и големци. Заслепен от тоя блясък, синът на Абдалла, вместо да си вдигне очите към царя, навел ги надолу и паднал ничком към престола.

Чул се тогава гласът на царя:

— Сине Масаудов, казват, че ти се били случили чудни неща, каквито не са се случвали никому досега. Желая да чуя всичко от твоите уста. Но настоявам да не скриеш от мене нищо и нищо да не измениш.

Звукът на тоя глас поразил Кулуф. Той е чувал тоя глас. Чул го е преди няколко часа.

Вдигнал си очите и погледнал към престола.

Какво да види?

На престола седи оня негов приятел, който се бил представил за царски офицер. Същият, комуто той е поверил всичките си тайни.

Кулуф е изгубен. Царят знае всичко.

Той пада отново пред престола, захлупва лицето си с ръце и се разплаква.

Но Узбек хан става, слиза от престола си, хваща Кулуф за ръката и го отвежда в частния си кабинет.

Там той му казва:

— Бъди спокоен занапред, Кулуфе. Всичко лошо се свърши. Никой не ще те раздели вече от твоята обична Дилара. Вие ще живеете с нея в моя дворец и ти ще заемаш оная служба, която си заемал преди време при цар Мирдже хан. Когато отидох най-напред да се запозная с вас, ще си призная, че отивах само от любопитство. Но след като те видях, ти ми се понрави. А когато със своя искрен разказ доказа, че заслужаваш пълно доверие, аз реших да ви спася. Ти дори и не подозираш още как стана това. Ще ти кажа. Четиридесетте камили бяха от моите обори. Стоките бяха купени с мои пари. Джиохер е един от моите най-добри роби. Писарят, който пише царските заповеди, написа писмото под моя диктовка. За да не би Музаферовият пратеник да се яви и каже, че това писмо не е от Масауд и че ти не си син на търговеца от Бухара, аз пратих вчера да го срещне по пътя един от моите офицери и да му заповяда да каже на своя господар това, което би било в твоя полза. Той е отишъл при Музафер и му е разказал с каква радост узнал Масауд, че синът му е тук, жив и здрав, дори оженен за богата хубавица. И го е уверил, че тоя син си ти.

Кулуф паднал при нозете на царя и му поблагодарил от сърце за големите добрини. Той обещал да му бъде верен до гроб и никога да не забравя, че дължи нему избавата си.

Още същия ден той отвел жена си в двореца. Узбек хан им дал великолепно помещение. На Кулуф отредил голяма заплата. И което е най-важно — извикал най-добрия писател от Самарканд да разкаже приказката за живота на Кулуф и Дилара. Тоя писател написал приказката, която прочетохте.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.